

Jauvaják: JAK SE ZE MĚ STAL „STAREJ PES“

Byla sobota. Již poněkud chladné ráno, ale rýsoval se slunný, barvami nasycený podzimní den. Nebyla ani mlha. Jen malé obláčky páry z úst vojáků, přešlapujících v malých hloučcích, byly ten den doprovázeny hlasitějšími šeptandami. Zornice jsme měli otevřené a tepot srdcí poněkud zrychloval náš dech. Husina na kůži byla důsledkem jak mrazivého počasí, tak i vzrušujících obav z toho co nás již za pár hodin čeká a nemine.

Dnešní den totiž proběhne naše povýšení na Starý psy, tudíž z nás budou Mazáci a to znamená, že již nebudeme Bažanti a Klofáci a nebudeme mít Za milion, nýbrž Za málo.

Všichni jsme se na to těšili celý rok, a taky všichni se toho celý rok bojíme. Bojím se i já. Sice se na rozdíl od ostatních asi víc těším, ale zároveň tuším, že to bude dost hustý.

Před půl rokem – to nás povyšovali na „půlročky“ – jich bylo jen 12 a teď jich bude 24 !!!

Tenkrát jsem si ze svejch starejch ještě utahoval a dělal šprtouchlata. Jako že: „ta byla jako malina“, nebo: „no ta skoro i sedla“, ale když si vzpomenu, co jsem viděl na pozadí některých kamarádů z vedlejší roty, který povyšovali minulou sobotu, tak mi z toho vyschlo v krku.

PHDěčko (pracovně hospodářský den) se nachýlilo ku konci. Po obědě odtáhli naše gummy (zlatě ohvězdičkovaní poručíci a plukovníci) do svých domovů za svými rodinami a bude od nich až do pondělí pokoj. Krom „devětáka“ (dozorčí útvaru) se svým pomocníkem se v kasárnách nevyskytne nikdo, kdo by mohl narušit vítězný rituál, vyvrcholení zatáčky, neboli šikany.

Probíhají tedy přípravy. Do skladu výkonného praporčíka je sneseno bidlo, tedy horní postel z palandy v ložnici mužstva. Na něj jsou položeny tři složené spacáky. Do jednoho zaboříš palici, aby ses měl kam zahryznout, případně zde utlumíš svůj řev. Další dva slouží jako ochrana zad a stehů před zbloudilými ranami. Pak sem ještě patří pár lahvíček Pitralonu, tedy voňavky, dnes určené asi pro desinfekci, a několik froté ručníků. Všude je spousta Sahar a Bufetů, to znamená nápojů a potravin pro tuto příležitost naposledy opatřených pro naše Mazáky. Mezi nápoji ovšem vévodí jedenáct lahví kořalky. Tolik, kolik dnes bude nových Starých psů na naší rotě. Nejpozoruhodnější jsou ovšem dva obávané předměty. Dva speciální vojenské opasky. Jeden byl celé dny máčen v kýblu se dvěma kily soli, poté přeložen v půli a vložen mezi vrstvy novinového papíru. Následně zatížen pod matrací na bidle, kde další dny vysychal do podoby pružné latě s přilnavostí velikonoční pomlázky. Ten druhý byl prostě fungláč, „jen“ přetočený v polovině naruby.

Všichni tedy stojíme, jen tak v zelených trenkách, přede dveřmi. Bojíme se, ale znát to na sobě rozhodně nedáváme, avšak ten kdo by nás pozoroval, poznal by to hned. Prvního nešťastníka jsme vylosovali, dalšího už oznamuje vycházející povýšenec - dle pořadí určeného mazáky – tváří se však poněkud sklesle. Uvnitř je puštěna

hudba, která má rozptýlit pleskot řemenů a vzlykot bitých kluků. Všude jsou rozmístěna „očka“ z mladých vojáků, kteří tento den hlídají obzvláště pečlivě. Hlasitý hlahol mazáků se stupňuje, když se ozve „Za málo“, dochází k další výměně. Ti největší oblíbenci zůstávají na konec. Víím, že budu jeden z nich. Byl jsem celkem drzej a taky někdy zbytečně veselej. Znovu si vzpomínám, jak jsem je před půl rokem na povyšovačce prudil. Tenkrát jsem měl jen takový narudlý zadek s několika jemnými záseky od hrany řemene. Na ranní rozvíčce, při poklusu jsem cítil spíš příjemný pocit – to jak se chvěly hýždě – ale jen tak dva dny.

Moje smíšené pocity byly ty tam, když právě vycházející vojin ukázal na mě. Byl jsem devátý. Vstupuji tedy. Všichni jsou už v ráži a pěkně na hadry.

„Tak za kolik svobodníku!!!“

odpovídám: „Za milion“, ještě jaksi s úšklebkem, jakoby hrdinným.

Do ruky dostanu lampu kořalky a hned ji do sebe vrhám. Automaticky ulehám na břicho a hlavu bořím do docela poslintaného spacáku.

„Tak jak se těšíš na maliny!“ hned je mi jasné, že mají dobrou paměť a

odpovídám: „Dneska ani moc ne“ - vlastně pravdivě.

Mezitím jsem zakryt na zádech a stehnech spacákem a politý zatek Pitralonem je mi třen froté ručníkem do ruda. Hned na to přišla první. Vlastně první dvě. To stojí z každé strany jeden mazák. Ten jeden drží ten nasolený a ten druhý přeložený řemen. Švihnou hned vzápětí po sobě. Někdy tak rychle, že nestačíš ani dvakrát cuknout zadkem.

„Dva“ pronesu ještě zdánlivě jasným hlasem, ale již víím naprosto přesně, že dneska žádný perly pronášet nebudu. A už jsou tu další švihance:

„Čtyry“, cedím skrz zuby a napínám se jako luk.

Bolí to totiž. Děsně to bolí. Jedna půlka zadku je nateklá k prasknutí, druhou kouše ostrá hrana přetočeného řemene přitlačená jeho druhou polovinou. Zakusuju se do spacáku a po každé ráně se snažím do něj přenést alespoň část té strašné bolesti...

„Dva...“ dva přیدهchy „...nááct“ skoro chroptím. Jsem v polovině. Jednak následuje prohození řemenů (mazáci se prohazují dle svého uvážení počas rituálu). A jednak dostanu druhou kořalku. Byla ve mně dřív jak ta první. Někdo mě celkem přátelsky poplácá po zádech. Víím, že to nic neznamena. Jsem spocenej a rudej jak po zrychlenym přesunu s plnou polní. Ulehám zcela bezděčně. Ještě trochu Pitralonu a „prásk prásk“ Prakticky součastné švihance.

„čt...át“ heknu

„Co ?!!“

„čtr-n-áct“ pronáším s intonací, kdy je zřejmé, že do spacáku pod ksihtem už bulím, jako malej.

Chvilku zrychleně dýchám. Jakmile se uklidním, přiletí další dvě. Nevím, co bylo horší. Jestli řezat napuchlou půlku hranou řemene, nebo ty záseky sešvihat tou nasolenou latí. Už nemůžu počítat. Ani to na mně nechtějí. Jsou vožralí a chtějí si hlavně spráskat mojí prdel. Hryžu spacák a zatínám hýždě. Moc dobře víím, že to není dobrý nápad, ale už si myslím, že to fakt nevydržím a že zdrhnu. Vydržel jsem! Když jsem dostal poslední, čtyřiadvacátou, schouлил jsem se do klubka. Zvedli mě a dostal jsem napít chladnýho džusu s vodkou. Přesto ještě nejsem u konce...

„A co přezky?“ zazněla posměšná otázka.

Věděl jsem, o čem je řeč. Když zobák zvláště ojebává, to znamená, že vlastně neposlouchá, dostane kromě trestu v danou chvíli i jakousi bonusovou ránu při povyšovačce.

Na půlročku jsem už jednu schytl. Jednalo se o otisk dopadnuvší kovové přezky na zadek. Máš tam potom takový veselý obdélník s hvězdičkou uprostřed. Tenkrát jsem si nezašil kapsy u kalhot a nesešil jsem si lodičku poté, co jsem byl načapán s nepředpisově oděnou lodičkou (to se dávalo na hlavu) a měl jsem ruce v kapsách. Na místě jsem byl potrestán sestavou Žabáků a Kačáků, což je takové cvičení, které přihlížející mužstvo vždy náramně pobaví.

Kopnul jsem do sebe dalšího panáka a po krátkém rozmýšlení jsem řekl poněkud úzkostlivě:

„Tři?“

„Tak je jmenuj“ řekl mazák již se štěrbinami místo očí a významně leštic přezku s hvězdičkou mi naznačil, jakou že to mám opět zaujmout polohu.

Lezlo to ze mě jak z chlupatý deky: „No, zašil jsem se pod bidlem, abych nemusel dělat Sahary, když jste se vrátili z vycházky.“

„Jak jsi byl potrestán?“

„Dostal jsem 10 „nášťelnejch“ a další den jsem musel udělat 100 Sahar.“

(„Nášťelnejch“ znamená údery koncem řemene ve stoje přes zadek vopřenej o bidlo. Je to podobný jako při užití mokrého ručníku)

„Jak jsi byl potrestán?“

„Spravedlivě, protože jsem ojebával“. S koncem odpovědi mi přistála na zadku přezka. Její hrany se vpily do kůže a mě opět vyhrkly slzy. Ale po každé přezce je i panák. Jako malá náplast.

„Dál?!!!“

„Přišel jsem z první vycházky pozdě a byl jsem najebaný a drzý.“

„Jak jsi byl potrestán?“

„Musel jsem hodinu pochodovat do patra a z patra, dokud nevystřízlivím“ Musím přiznat, že mě ale zapřeli před gumama, a že jsem tak unikl kázeňskému trestu v podobě basy či podmínky.

„Jak jsi byl potrestán?“

„Spravedlivě, protože jsem zoban a ten musí chodit včas“.

Přistálo něco, co jsem pár sekund ani necítil. Ale potom jsem měl pocit, že mi to prolítlo skrz tělo. Dostal jsem do ruky flašku.

„Dál?!!!“ polykám hlt snad velikosti malého pívka:

„Dál už fakt nevím!!!“

„Povídals tři!!!“ – „Ach jo,“ pomyslí si.

„Dělal jsem jednou očko, když jste se koukali po večerce na televizi, usnul jsem a vymastil nás devěťák.“

„Jak jsi byl potrestán?“

„Dostal jsem pět „Tatranek“ a musel jsem do rána šůrovat umývárnu a hajzly

(Tatranka je výraz pro úder za krk při sehnuté hlavě, přičemž je doprovázen slovy „Jé, ta je dobrá, já chci ještě jednu“)

„Jak jsi byl potrestán?“

„Spravedlivě, protože to bylo ignorantství, a to si zobák nesmí dovolit.“

Přilítla poslední rána, kterou jsem skoro necítil, já dopil flašku a zařval jsem :

„Za málo!!!“

Poslal jsem dalšího a šel na bidlo. Díky kořalce jsem hned usnul. Ráno jsem nemusel na rozcvičku. Byl jsem přeci Starej pes. Nešel jsem ani na snídani. Nemohl jsem. Nešlo to.

Zase bylo slunečné ráno. Krásný barevný podzim. Jeden byl pod oblohou, další na mém zadku.

A ještě něco. V té době, když jsem sloužil, kolovala zvěst o jednom zobákovi, který se nechal opakovaně povyšovat. Pročpak asi? Myslím, že odpověď je na „bíledni“.

Kdo tety uhádne jako první, vyhrává exkluzivní výpiskový nástroj. To myslím vážně! Nezničitelnou alternativní rákosku, jejíž vypodobení spolu s důsledky užití můžeš vidět na Rajče.net: najdi uživatele „jau“, vyber toho zeleného a otevři si album „jauvatak“. Jako jméno i heslo zadej „jauva“. Najdeš tam i kontaktní info. Výherci přeji nádherné prožitky.

JAUVAJÁK

www.spankboy.cz